

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৰণ আৰু অধ্যয়নৰ দ্বাৰাহে ডবল (দ্বৈত) মুকুট পোৱা যাব, সেই কাৰণে নিজৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক সন্মুখত ৰাখি দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰা"

প্ৰশ্ন: বিশ্ব ৰচিয়তা পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনটো সেৱা কৰে?

উত্তৰ: 1) সন্তানসকলক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দি সুখী কৰে, এইটো সেৱা কৰে। পিতাৰ সমান নিষ্কাম সেৱা কোনেও কৰিব নোৱাৰে। 2) বেহদৰ পিতাই ভাড়াত আসন (শৰীৰ) লৈ তোমালোকক বিশ্বৰ সিংহাসনৰ অধিকাৰী কৰি দিয়ে। নিজে ময়ূৰ সিংহাসনত নবহে কিন্তু সন্তানসকলক ময়ূৰ সিংহাসনত বহুৱায়। পিতাৰটো জড় মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে, তাত তেওঁৰ কি মজা (আমেজ) লাগিব। মজাতো সন্তানসকলৰ হয় যিয়ে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লয়।

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই কয় যে নিজকে আত্মা বৃজি পিতাক স্মৰণ কৰা। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থতো তোমালোকক বুজোৱা হৈছে। পিতাইও কয়, সেয়েহে সন্তানেও কয় ওঁম শান্তি কিয়নো আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। তোমালোকে এতিয়া জানিছা যে আমি শান্তিধামৰ পৰা ইয়ালৈ আহো, প্ৰথমে সুখধামলৈ, পিছত ৪৪ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ দুখ ধামলৈ আহো। এইটো স্মৃতিত থাকে নহয়। সন্তানসকলে ৪৪ জন্ম লয়, জীৱ আত্মা হয়। পিতা জীৱ আত্মা নহয়। তেওঁ কয় - মই অলপ সময়ৰ বাবে এওঁৰ আধাৰ লওঁ। ন'হলে পঢ়াম কেনেকৈ? সন্তানসকলক ক্ষণে-ক্ষণে কেনেকৈ কম যে মনমনাভৱ (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা), নিজৰ ৰাজ্যক স্মৰণ কৰা? ইয়াকে কোৱা হয় ছেকেণ্ডত বিশ্বৰ ৰাজ্য। বেহদৰ পিতা নহয় জানো গতিকে নিশ্চয় বেহদৰ সুখ, বেহদৰ অধিকাৰ দিব। পিতাইতো বহুত সহজ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। কয় এতিয়া এই দুখ ধামক বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰাই দিয়া। যি নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছে, তাৰ মালিক হ'বলৈ মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। তোমালোক পুনৰাই সতাপ্ৰধান হৈ যাবা, ইয়াকে কোৱা হয় সহজ স্মৰণ। যেনেকৈ সন্তানে লৌকিক পিতাক কিমান সহজে স্মৰণ কৰে, তেনেকৈ তোমালোকে সন্তানসকলেও বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাইহে দুখৰ পৰা আঁতৰাই সুখধামলৈ লৈ যায়। তাত দুখৰ কোনো নাম চিহ্ন নাই। পিতাই বহুত সহজ কথা কয় - নিজৰ শান্তিধামক স্মৰণ কৰা, যি পিতাৰ ঘৰ সেইয়া তোমালোকৰো ঘৰ আৰু নতুন সৃষ্টিক স্মৰণ কৰা, সেইয়া হৈছে তোমালোকৰ ৰাজধানী। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান নিষ্কাম সেৱা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলক সুখী কৰি পুনৰ বানপ্ৰস্থ, পৰমধামত বহি যায়। তোমালোকে পৰমধামৰ নিবাসী। সেইখনক নিৰ্বাণধাম, বানপ্ৰস্থ বুলিও কোৱা হয়। পিতা আহে সন্তানসকলৰ সেৱা কৰিবলৈ অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। এওঁ নিজেও পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। শিৱবাবাতো হৈছেই উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, শিৱৰ মন্দিৰো আছে। তেওঁৰ কোনো পিতা বা শিক্ষক নাই। তেওঁৰ গোটেই সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান আছে। ক'ৰ পৰা আহিল? কোনো বেদ শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে নেকি? নহয়। পিতাতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, সুখৰ শান্তিৰ সাগৰ হয়। পিতাৰ মহিমা আৰু দৈৱীগুণধাৰী মনুষ্যৰ মহিমাৰ কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰি এই দেৱতা হোৱা। আগতে আসুৰি গুণ আছিল। অসুৰৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলা, এয়াতো পিতাৰেই কাম। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও তোমালোকৰ সন্মুখত আছে। নিশ্চয় এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিছিল। কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি অথবা প্ৰতিটো কথা বুজাবলৈ এক ছেকেণ্ড লাগে।

পিতাই কয় মিঠা-মিঠা সন্তানসকলে ভূমিকা পালন কৰিবই লাগিব। এই ভূমিকা তোমালোকে অনাদি, অবিনাশী ৰূপে প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোকে কিমান বাৰ সুখ-দুখৰ খেললৈ আহিছা। কিমান বাৰ তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈছা। পিতাই কিমান উচ্চ কৰি তোলে। পৰমাত্মা যি সুপ্ৰিম চ'ল (পৰম আত্মা) হয়, তেওঁ ইমানেই সূক্ষ্ম। সেই পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। গতিকে আত্মাসকলকো নিজৰ সমান কৰি তোলে। তোমালোক প্ৰেমৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ হোৱাগৈ। দেৱতাসকলৰ পৰস্পৰ কিমান প্ৰেম থাকে। কেতিয়াও কাজিয়া নহয়। গতিকে পিতা আহি তোমালোকক নিজৰ সমান কৰি তোলে। আন কোনেও এনেকুৱা কৰি তুলিব নোৱাৰে। খেল স্থূল বতনত হয়। প্ৰথমে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম তাৰ পিছত ইছলাম, বৌদ্ধ আদি ক্ৰমান্বয়ে এই মঞ্চত বা নাটকশালাত আহে। ৪৪ জন্ম তোমালোকে লোৱা। গায়নো আছে আত্মা আৰু পৰমাত্মা পৃথকে থাকিল.....। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, প্ৰথমে প্ৰথমে বিশ্বত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ তোমালোক আহা। মইতো অলপ সময়ৰ কাৰণে এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এয়াতো হৈছে পুৰণা জোতা (শৰীৰ)। পুৰুষৰ এগৰাকী স্ত্ৰী মৃত্যু হ'লে কয় পুৰণা জোতা গ'ল, এতিয়া পুনৰ নতুন ল'ম। এইয়াও (ব্ৰহ্মা) পুৰণা শৰীৰ নহয় জানো। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ

লগালে। ততস্বম (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে), সেয়েহে মই আহি এই বথৰ আধাৰ লওঁ। পবিত্ৰ সৃষ্টিত মই কেতিয়াও নাহোঁ। তোমালোক পতিত হৈ, মোক আহ্বান কৰা যে আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা। শেষত তোমালোকৰ স্মৰণ ফলদায়ক হ'ব নহয় জানো। যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টি অন্ত হ'বৰ সময় হয় তেতিয়া মই আহোঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা। প্ৰথমে আটাইতকৈ উষ্ণ (টিকনি) ব্ৰাহ্মণ, পুনৰ ক্ষত্ৰিয়.... সেয়েহে বাজোলিৰ খেল (চক্ৰাকাৰে ঘূৰা খেল) খেলা। এতিয়া দেহ-অভিমান এৰি দেহী-অভিমानी হ'ব লাগে। তোমালোকে ৪৪ জন্ম লোৱা। মইতো মাথো এবাৰেই এই দেহ ধাৰলৈ লওঁ। ভাড়াত লওঁ। মই এই ঘৰৰ (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ) মালিক নহয়। এই শৰীৰতো মই এৰি দিম। ভাড়াতো দিবলগীয়া হয়। পিতাইও কয়, মই ঘৰৰ ভাড়া দিওঁ। বেহদৰ পিতা হয়, কিবাতো ভাড়া নিশ্চয় দিব নহয় জানো। এই আসন লয়, তোমালোকক বুজাবলৈ। এনেকৈ বুজায় যে তোমালোকে বিশ্বৰ সিংহাসনধাৰী হৈ যোৱা। নিজেই কয় - মই নহওঁ। আসনধাৰী কৰি তোলে অৰ্থাৎ ময়ূৰ সিংসাহনত বহুৱায়। শিৱবাবাৰ স্মৃতিতেই সোমনাথ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। পিতাই কয় - ইয়াৰ পৰা মই কি মজা পাম। জড় পুতলা ৰাখি দিয়ে। মজাতো তোমালোক সন্তানসকলে স্বৰ্গত পোৱা। মইতো স্বৰ্গলৈ নাহোৱেই। পুনৰ যেতিয়া ভক্তি মার্গ আৰম্ভ হয় তেতিয়া এই মন্দিৰ আদি সাজোতে কিমান খৰচ কৰিলে। পুনৰ চোৰে লুটি লৈ গ'ল। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত তোমালোকৰ ধন-সম্পত্তি আদি সকলো শেষ হৈ যায়। এতিয়া সেই ময়ূৰ সিংসাহন আছেনে? পিতাই কয় মোৰ যি মন্দিৰ সজাইছিল, সেয়া মহম্মদ গজনবীয়ে আহি লুটি লৈ গ'ল।

ভাৰতৰ দৰে চহকী আৰু অন্য কোনো দেশ নাই। ইয়াৰ দৰে তীৰ্থ আৰু অন্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু এতিয়াতো হিন্দু ধৰ্মৰ অনেক তীৰ্থ হৈ পৰিছে। বাস্তৱত পিতা যিয়ে সকলোৰে সংগতি কৰে, তীৰ্থতো তেওঁৰেই হ'ব লাগে। এইয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। বুজিবলৈ বহুত সহজ। কিন্তু ক্ৰমানুসৰিহে বুজে কিয়নো ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। স্বৰ্গৰ মালিক হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এওঁলোক হৈছে উত্তমতকৈ উত্তম পুৰুষ যাক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। দৈৱীগুণ থকাসকলক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এই উষ্ণ দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকল প্ৰবৃত্তি মার্গৰ আছিল। সেই সময়ত তোমালোকৰে প্ৰবৃত্তি মার্গ থাকে। পিতাই তোমালোকক ডৱল মুকুটধাৰী কৰি তুলিলে। ৰাৱণে আকৌ দুয়োটি মুকুট আঁতৰাই দিলে। এতিয়াতো মুকুটো নাই, পবিত্ৰতাৰ মুকুটো নাই, ধনৰ মুকুটো নাই, দুয়োটা ৰাৱণে আঁতৰাই দিলে। পুনৰ পিতাই আহি তোমালোকক দুয়োটা মুকুট দিয়ে - এই স্মৰণ আৰু পঢ়াৰ দ্বাৰা সেই কাৰণে গোৱা হয় - অ' গড ফাদাৰ আমাৰ পথ প্ৰদৰ্শক হোৱা, মুক্তিও দিয়া। সেয়েহে তোমালোকৰ নামো পাণ্ডা ৰখা হৈছে। পাণ্ডৱ, কোঁৱৰ, যাদবে কি কৰি আছে। কয় বাবা আমাক দুখৰ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্ত কৰি লগত লৈ যোৱা। পিতাইহে সত্যখণ্ডৰ স্থাপনা কৰে, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পুনৰ ৰাৱণে মিছা খণ্ড সৃষ্টি কৰে। তেওঁলোকে কয় - কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ (ভগবানৰ বাণী)। পিতাই কয় - শিৱ ভগৱানুবাচ। ভাৰতবাসীয়ে নাম সলনি কৰি দিয়া বাবে গোটেই জগতে সলনি কৰি দিলে। কৃষ্ণতো হৈছে দেহধাৰী, বিদেহীতো একমাত্ৰ শিৱ বাবাহে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলে শক্তি প্ৰাপ্ত কৰা। গোটেই বিশ্বৰ তোমালোক মালিক হোৱা। গোটেই আকাশ, ধৰণী তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। কল্পৰ তিনি চতুৰ্থাংশ সময়লৈকে কাৰো শক্তি নাই যে সেয়া তোমালোকৰ পৰা কাটি ল'ব পাৰে। তেওঁলোকৰ যেতিয়া বৃদ্ধি হৈ কৌটিৰ ঘৰত হয় তেতিয়া সৈন্য লৈ আহি তোমালোকৰ ওপৰত জয়ী হয়। পিতাই সন্তানসকলক কিমান সুখ দিয়ে। তেওঁৰ গায়নেই হৈছে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। এই সময়ত পিতাই তোমালোকক কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি বুজায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। সত্যযুগত কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে এজন সংগ্ৰু পাইছা, যাক পতিসকলৰো পতি বুলি কোৱা হয় কিয়নো সেই সকলো পতিসকলেও তেওঁক স্মৰণ কৰে। সেয়েহে পিতাই বুজায় এইয়া কিমান বিস্ময়কৰ ড্ৰামা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ থাকে, যি কেতিয়া শেষ হৈ নাযায়। ইয়াকে অনাদি-অবিনাশী ড্ৰামা বুলি কোৱা হয়। গড ইজ ৱান (ভগৱান এজনেই)। ৰচনা অথবা চিড়ি আৰু চক্ৰ সকলো একেই। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক কোনেও নাজানে। ঋষি-মুনিসকলেও কৈ দিয়ে যে আমি নাজানো। এতিয়া তোমালোক সংগমত বহি আছে, তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে মায়াৰ লগত। সেই মায়াই কেতিয়াও এৰি নিদিয়ে। সন্তানসকলে কয় - বাবা, মায়াৰ চৰ লাগি গ'ল। বাবাই কয় - সন্তানসকল, উপাৰ্জন কৰা খিনি শেষ কৰি দিলা! তোমালোকক ভগৱানে পঢ়ায় গতিকে ভালকৈ পঢ়িব লাগে। এনেকুৱা পঢ়াতো আকৌ ৫ হাজাৰ বছৰ পিছতহে পাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এই দুখ ধামৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰোঁতা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, সত্যপ্ৰধান হ'ব লাগে।

(2) পিতাৰ সমান প্ৰেমৰ সাগৰ, শান্তি আৰু সুখৰ সাগৰ হ'ব লাগে। কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গতিক জানি সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে।

বৰদান: যিকোনো বায়ুমণ্ডলতে মন-বুদ্ধিক ছেকেণ্ডত একাগ্ৰ কৰোঁতা সৰ্ব শক্তি সম্পন্ন হোৱা বাপদাদাই সকলো সন্তানকে সৰ্বশক্তি অধিকাৰ হিচাপে দিছে। স্মাৰণৰ শক্তিৰ অৰ্থ হৈছে- মন বুদ্ধিক য'তেই স্থিৰ কৰিব বিচৰা তাতে স্থিৰ হৈ যাওক। যিকোনো বায়ুমণ্ডলৰ মাজতো নিজৰ মন-বুদ্ধিক ছেকেণ্ডত একাগ্ৰ কৰি লোৱা। পৰিস্থিতি অস্থিৰতাৰ হ'লেও, বায়ুমণ্ডল তমোগুণী হ'লেও, মায়াই নিজৰ কৰিবৰ বাবে প্ৰয়াস কৰি থাকিলেও তেতিয়াও ছেকেণ্ডত একাগ্ৰ হৈ যোৱা - এনেকুৱা নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি থাকিলে তেতিয়া কোৱা হ'ব সৰ্বশক্তি সম্পন্ন।

স্লোগান: বিশ্ব কল্যাণৰ দ্বায়িত্ব আৰু পবিত্ৰতাৰ জেউতিৰ মুকুট পৰিধান কৰোঁতাজনেই ডব্ল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী হয়।
!! ওঁ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ মধুৰ মহাবাক্য - “জীৱনৰ আশা পূৰ্ণ হোৱাৰ সূমধুৰ সময়”

আমি সকলো আত্মাৰ বহুত সময়ৰে পৰা এইটো আশা আছিল যে জীৱনত সদায় সুখ শান্তি প্ৰাপ্ত হওঁক, এতিয়া বহুত জন্মৰ আশা কেতিয়াবাতো পূৰ্ণ হ'ব। এতিয়া এইটো হৈছে আমাৰ অন্তিম জন্ম, সেই অন্তিম জন্মৰো অন্ত। এনেকৈ কোনেও নুবুজে মইতো এতিয়া সৰু হওঁ, সৰু ডাঙৰ সকলোকে সুখ লাগে নহয়, কিন্তু দুখ কি বস্তুৰ পৰা পোৱা যায় প্ৰথমতে তাৰো জ্ঞান লাগে। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পাইছা যে এই পাঁচ বিকাৰত বান্ধ খাই যোৱাৰ কাৰণে এয়া যি কৰ্মবন্ধন হৈছে, সেয়া পৰমাত্মাৰ স্মৃতিৰ অগ্নিৰে ভস্ম কৰিব লাগে, এইয়া হৈছে কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ সহজ উপায়। এই সৰ্বশক্তিমান বাবাক চলা-ফুৰা কৰোতে প্ৰতিটো শ্বাসত স্মাৰণ কৰা। এতিয়া এই উপায় শুনোৱাৰ সহায় স্বয়ং পৰমাত্মাই আহি কৰে, কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত পুৰুষাৰ্থ প্ৰত্যেক আত্মাই কৰিব লাগে। পৰমাত্মাতো পিতা, শিক্ষক, গুৰু ৰূপত আহি আমাক অধিকাৰ দিয়ে। গতিকে প্ৰথমে সেই পিতাৰ হৈ যোৱা, পুনৰ শিক্ষকৰ পৰা পঢ়া যাৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যত জন্ম-জন্মন্তৰ সুখৰ প্ৰালন্ধ তৈয়াৰ হৈ যাব অৰ্থাৎ জীৱন মুক্তি পদত পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি পদ প্ৰাপ্ত হয়। আৰু গুৰু ৰূপত পবিত্ৰ কৰি মুক্তি দিয়ে, গতিকে এই ৰহস্যক বুজি এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এইয়াই সময় হয় পুৰণা হিচাপ শেষ কৰি নতুন জীৱন গঢ়াৰ, এই সময়ত যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিবা সিমানেই শুদ্ধ ৰেকৰ্ডেৰে ভৰি পৰিব পুনৰ গোটেই কল্প চলিব, গতিকে গোটেই কল্পৰ আধাৰ হৈছে এই সময়ৰ পঢ়াৰ ওপৰত। চোৱা, এই সময়তেই তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান পোৱা, আমিযেই সেই দেৱতা হ'ব লাগে আৰু এতিয়া আমাৰ হৈছে উৰন্ত কলা পুনৰ তাত গৈ প্ৰালন্ধ ভোগ কৰিম। তাত দেৱতাসকল এই বিষয়ে জ্ঞাত নহয় যে আমাৰ অৱনতি হ'ব, যদি এইটো কথা জ্ঞাত হৈ যায় যে সুখ ভোগ কৰি পুনৰ তললৈ নামিব লাগিব তেতিয়া অৱনতিত হোৱাৰ চিন্তাত সুখো ভোগ কৰিব নোৱাৰিব। সেয়েহে এইটো ঈশ্বৰীয় নিয়ম ৰচনা কৰা আছে যে মনুষ্যই সদায় উৰ্ধমুখী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে অৰ্থাৎ সুখৰ কাৰণে উপাৰ্জন কৰে। কিন্তু ড্ৰামাত আধা-আধা ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যিটো ৰহস্যক আমি জানো, কিন্তু যি সময় সুখৰ বাবে হয় তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কৰি সুখ ল'ব লাগে, এইয়া হৈছে পুৰুষাৰ্থৰ বিশেষত্ব। ভাওৰীয়াৰ কাম হৈছে ভূমিকা পালন কৰাৰ সময়ত সম্পূৰ্ণ বিশেষত্বৰে ভূমিকা পালন কৰা, যাতে দৰ্শকসকলে বাহ! বাহ! কৰে সেই কাৰণে মুখ্য নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা দেৱতাসকলে প্ৰাপ্ত কৰিছে যাৰ স্মাৰক চিত্ৰৰ গায়ন কৰা হয় আৰু পূজা কৰা হয়। নিৰ্বিকাৰী প্ৰবৃত্তিত থাকি কমল ফুলৰ দৰে অৱস্থা গঢ়ি তোলা, এইয়াই দেৱতাসকলৰ বিশেষত্ব। এই বিশেষত্বক পাহৰাৰ কাৰণেই ভাৰতৰ এই দুৰ্দশা হৈছে। এতিয়া পুনৰাই এনেকুৱা জীৱন গঢ়ি তোলোঁতা স্বয়ং পৰমাত্মাৰ আগমন হৈছে, এতিয়া তেওঁৰ হাত ধৰিলে জীৱন ৰূপী নাও পাৰ হৈ যাব।

ওঁ শান্তি!!